

Α. Π. ΛΕΟΝΤΗ

ΣΚΛΑΒΟΙ ΣΤΟ ΜΙΣΟΣ *

ΤΡΙΠΡΑΧΤΟ ΔΡΑΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΤΑΜΠΡΑΣ	65	έτῶν
ΑΛΕΞΗΣ ΤΑΜΠΡΑΣ	40	»
ΕΙΡΗΝΗ ΤΑΜΠΡΑ	26	»
ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΛΒΗΣ	28	»
ΑΝΝΑ ΒΑΛΒΗ	25	»
ΣΤΑΘΗΣ ΘΕΡΙΝΟΣ	55	»
ΦΡΟΣΣΩ ΘΕΡΙΝΟΥ	25	»
ΑΡΓΥΡΗΣ	60	»
ΝΙΚΟΣ	16	»
ΓΙΑΝΝΗΣ		
ΦΑΝΗ		
ΔΥΟ ΕΡΓΑΤΕΣ		
ΒΑΣΙΛΗΣ		

ΠΡΩΤΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ:

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΒΕΑΚΗΣ
ΑΛΕΚΟΣ ΜΙΝΩΤΗΣ
ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ
ΠΕΡ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ
ΝΙΤΣΑ ΒΙΤΣΙΩΡΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΙΤΣΙΩΡΗΣ
Π. ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΜΑΜΙΑΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΡΙΝΗΣ
Α. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΧΗ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ
Α. ΤΣΑΚΩΝΑΣ
Ν. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΩΝΣΤ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

[Η σκηνοθεσία... Γραφείο πολυτελές. Στό βάθος, άριστερά στό θεατή μιά πόρτα. Ήσω της, δταν είνε άνοικτή φαίνεται μιά σκάλα που συγκοινωνεί με τὴν κατοικία τῶν Τάμπρα. Στό βάθος, στό μέσο τῆς σκηνής, μιά βεράντα πορτιέρα, και πίσω άνάμεσα σὲ δέντρα διακρίνεται ἡ καπνοδόχος τοῦ ἔργοστασίου. Τὸ τρίτο τῆς σκηνῆς, δεξιὰ σχηματίζει γωνία που κόβει τὸ δωμάτιο. Στὴν πλευρὰ τῆς γωνίας πρὸς τὸ μέρος τῆς βεράντας, μιὰ μικρὴ πόρτα που συγκοινωνεῖ μὲ τὶς αὐλές. Στὸ πρώτο πλάνο δεξιὰ μιὰ πόρτα συγκοινωνίας μὲ τὰ γραφεῖα, άριστερὰ μιὰ ἄλλη πόρτα συγκοινωνίας μὲ τὴν κατοικία.

Πάνω στὴ σκηνὴν άριστερὰ ἔνα μεγάλο γραφεῖο, δεξιὰ ἔνα μικρότερο, μὲ γραφιμηχανή. Πλαϊ στὸ μεγάλο γραφεῖο, μιὰ πολυμερόνε με ράγη ψηλὴ στραμμένη πρὸς τὸ θεατή σε τρόπο που νὰ μήν ἀντιλαμβάνεται κείνος που μπαίνει ἀπὸ τὸ βάθος ἢν κάθεται κανεὶς. Πάνω στὸ μεγάλο γραφεῖο τηλέφωνο, μιὰ φωτογραφία κτλ. Στὴ γωνία τοῦ βάθους, βιβλιοθήκη. Τραπέζα, βάζα γιὰ λουσούδια κτλ.]

Η ἴδια σκηνοθεσία καὶ γὰ τὶς τρεῖς πράξεις.

Τὸ ἔργο τελειώνει σὲ 24 ὥρες.

* Πρωτοπαίχθηκε τὴν Δευτέρα 16 Μαΐου 1927 στὸ θέατρο «Αλάμπρα» ἀπὸ τὸν θίασο τῆς κ. Μαρίκας Κοτοπούλη.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ Ι.

"*Άγνα, κατόπιν Ἀργύρης, Εἰρήνη.*

ΑΝΝΑ. (*Τὴν ώρα ποὺ σηκώνεται ἡ αὐλαία βλέπει ἀπὸ τὴ βεράντα, ἐνῶ στὸ μεταξὺ ἀπούονται φωνὲς καὶ κρότοι σὰν νὰ σπάρουν τζάμα.*) Πέφτει μὰ πέτρα πάροι στὴ σκηνή. *Ἄποσύρεται τρομαγμένη).* Θεέ μου! (*Ἀπὸ τὴν πόρτα δεξιὰ προβάλλει τὸ κεφάλι ὁ Ἀργύρης.* *Ἄνθρωπος μὲ κατάλευκα μαλλιὰ καὶ μονστάκια.* *Υφος δουλικό.* *Τέπος γραφειοχράτη.* *Μπαίνει διστακτικὰ στὸ δωμάτιο.* *Ἡ Ἀννα μόλις τὸν ἀντιληφθεῖ τοέχει κοντά του.*) Κὺρος Ἀργύρη ἦν αὐτοὶ δόλοένα ἀγοιεύοντα. Τί θὰ γείνει τώρα;

ΑΡΓΥΡΗΣ. (*σηκώνωντας τοὺς ὅμοις*). Ξέρω κι ἔγώ! Ξέρω! Δὲν ἀνακατεύομαι σιὶς φασαρίες τους. (*Ἀκούονται φωνές :* «Δὲν θ’ ἀφῆσουμε κανένα! Θέλουμε τὸ μηχανικό μας!

μᾶς! Δὲν δουλεύομε δίχως αὐτόν! Κάτω οὐδὲ τύρανον! Ζήτω οἱ ἔργατες! Ζήτω!!!...») Αὐτὴ ἡ ἐπιμονὴ τοῦ κύρους Ἀλέξη!

ΑΝΝΑ. Μὰ γιατί; Γιατὶ νὰ κάνουν ξεσι;

ΑΡΓΥΡΗΣ. Τὸν Βασίλη τὸν ἀγαποῦν... Εἶνε δὲ καύδεμένος τους ἀρχηγός... Δὲν ἔπρεπε δὲ κύρος Ἀλέξης νὰ τὸν διώξει ξεσι ἀπότομα...

(*Ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ βάθους ἀριστερὰ μπαίνει ἡ Εἰρήνη.* *Ντυμένη κομψά μὲ κάτι τὸ αντηρό στὸ σύνολο.* *Υφος ἀποφασιστικό, καὶ μάτι ἐπιβλητικό.*)

ΕΙΡΗΝΗ. (*Ἀπότομα στὴν Άγνα, ἐνῶ ὁ Ἀργύρης στέκει μὲ δουλοπρεπῆ σεβασμό).* Ο πατέρας, δὲ θείος Ἀλέξης ποὺ βρέσκουνται;

ΑΝΝΑ. (*μὲ ταραχὴ*) Δὲν ξέρω Εἰρήνη... Υποθέτω νὰ εἶνε κάτω στὶς αὐλές...

ΕΙΡΗΝΗ. (*Νευρικὰ κάνοντας ἐτα γύρο*) Αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶνε ὡρα νὰ τελειώνει!

ΑΡΓΥΡΗΣ. *Ἐγὼ ματμαζὲν ἔρετε δὲν ἀνακατεύομαι σὲ τίποτε μ’ δλους αὐτοὺς ποὺ φωνάζουν... ἔγώ...*

ΕΙΡΗΝΗ. (*Εἰρωνικά*). Τὸ ἔέρω... Μεῖνε ἥσυχος κὺρος Ἀργύρη... (*Οὐδὲν ἀποσύρεται μὲν ἐκδηλώσεις ταπεινότητος*).

(*Ακούονται φωνές. «Ἄπο δῶ! Στὸ γραφεῖο! Θὰ τὰ σπάσουμε οὐλά!»*).

ΑΝΝΑ. Θεέ μου! Τώρα θάρτουν ἐπάνω!

ΕΙΡΗΝΗ. Μὴ φοβᾶσαι! Δὲ θὰ κάνουν τίποτε...

(*Απὸ τὴν γωνιακὴν πόρταν προβάλλονται δύο ἐργάτες. Αγοριεμένοι καὶ ἀξύριστοι. Μόλις δοῦν τὴν Εἰρήνην ποὺ στέκει ἀπόφασιστικὰ μὲ τὸ χέρι ἀκούμπισμένο στὸ μεγάλο γραφεῖο, σταματοῦν καὶ βγάζονται ἀπότομα τὸ κασκέτα.*)

ΕΙΡΗΝΗ. Εμπρόδει λοιπόν! Γιατὶ στέκεστε; Σπάσιε ὅτι σᾶς ἀρέσει... δούστε! (*Οἱ ἐργάτες σωπαίνονται*). Εσὺ εἶσαι Κώστα; (*Προσχωρώντας*). Κι δ ἄλλος ποιὸς εἶνε; **Α!**!! κι εσὺ ἀκόμα Σταῦρο; Μπράβο ώραια!

Ο 1ος ΕΡΓΑΤΗΣ. Εγὼ κυρία νὰ μὲ συμπαθᾶς... ἐγὼ δὲν εἶμαι πού...

ΕΙΡΗΝΗ. (*Εἰρωνικά*). Τότες ποιὸς εἶνε; Εσὺ Σταῦρο; Εσὺ τὸν ἔφερες;

Ο 2ος ΕΡΓΑΤΗΣ. (*Απότομα στὸν ἄλλον*). Πᾶμε... δὲν ἔχουμε δουλιὰ ἐδῶ...

Ο 1ος ΕΡΓΑΤΗΣ. Απὸ τὴν στιγμὴν ποὺ ἡ κυρία Εἰρήνη εἶνε στὸ μέσο!...

ΕΙΡΗΝΗ. (*Μὲ περιφρόνησι*). Η κυρία Εἰρήνη στὸ μέσο! Μοῦ θέλετε ἀνατροπές γιὰ νὰ σιαζετε τὸν κόσμο! καὶ σᾶς σταματᾶ μιὰ γυναῖκα! Ντροπή!

Ο 1ος ΕΡΓΑΤΗΣ. (*Υπόκωφα*). Μὴ μιλᾶς ἔτσι κυρά μου γιατί... (*κάρει ἔρα βῆμα ἀπειλητικός*).

ΕΙΡΗΝΗ. (*Ψύχραιμη*). Μπά; Πῶς τῶπες αὐτό;

Ο 2ος ΕΡΓΑΤΗΣ. (*Συγχρατώντας τὸν ἄλλον*). **Α**ιντε Σταῦρο... ντροπή... Πᾶμε...

ΕΙΡΗΝΗ. (*Επιβλητικά*). Εμπρόδει λοιπόν! Τὶ χαζεύετε; Δρόμο γρήγορα μήν σᾶς δεῖ κανένα ἄλλο μάτι...

(*Οἱ δύο ἐργάτες ἀποσύρονται ἐνῶ ἔξω οἱ φωνὲς ἐξανύονθον*).

ΑΝΝΑ. Καλὰ ποὺ βρέθηκες ἐδῶ Ρένα!

ΕΙΡΗΝΗ. Εἶδες πῶς δὲν εἶνε καὶ τόσο φοβεροί...

(*Απὸ τὴν πόρταν ἀριστερὰ μπαίνει δ Ἀλέξης. Τὸ ντύσιμό του εἶνε κομψό, μιὰ ίδεα στρόμπ*).

Άλεξης, Άννα, Εἰρήνη

ΑΛΕΞΗΣ. (*Στήν Εἰρήνη*). Καμάρωσε τοὺς προστατευόμένους σου !

ΕΙΡΗΝΗ. Μοῦ φαίνεται πώς δὲν ἀρχισαν αὐτοὶ τὶς ἔχθροπραξίες...

ΑΛΕΞΗΣ. (*Πιάροντας τὸ τηλέφωνο*). Αὐτὸ δὰ τὸ ἐξακριβώσουν ἄλλοι... Εμπρός!... Δῶστε μου παρακαλῶ τὸ τέταρτο ἀστυνομικὸ τμῆμα...

ΕΙΡΗΝΗ. (*Μὲ ταραχῆ*). Θεῖο 'Άλεξη! τὶ κάνεις;

ΑΝΝΑ. Μὴ κύριε 'Άλεξη!

ΑΛΕΞΗΣ. (*Μὲ τὸ κέρας στ' αὐτή*). Ό καθένας πρέπει νάμπει στὴ θέση του.

ΕΙΡΗΝΗ. (*Νευρικά*). Ρίξε, φίξε κι ἄλλο λάδι στὴ φωτιὰ καθὼς πάντα !

ΑΛΕΞΗΣ. "Ετσι δὰ σθέσει πιὸ γρήγορα. "Εμπρός! Τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα;... "Ηθελα νὰ μιλήσω στὸν κ. ὑπομοίραρχο... μάλιστα... ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο τοῦ κ. Τάμπρα... Εἶνε ἀνάγκη... πρόκειται γιὰ μιὰ ἀπεργία... οἱ ἐργάτες ἀπειλοῦν νὰ μᾶς σκοτώσουν..."

ΕΛΕΝΗ. (*Μὲ δργῆ*). Θεῖο 'Άλεξη! Σκέπτεσαι τὶ σημασία ἔχουν αὐτὰ ποὺ λές;

ΑΛΕΞΗΣ. (*Σταματώντας μὲ τὸ χέρι νευρικὰ τὴν Εἰρήνη*). Πολὺ καλά περιμένω στὸ τηλέφωνο. (*Στήν Εἰρήνη*). Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἔχει ἀστεῖα... Θὰ τοὺς δώσω νὰ καταλάβουν...

(*'Ακούονται ζητωκραυγές... «Ζήτω ὁ κ. Τάμπρας!» «Νὰ μᾶς ζήσει ὁ γέρος μας!» «Ζήτω ὁ Βασίλης!» «Ζήτω ἡ ἐργασία!» Η Εἰρήνη τρέχει στὴ βεράντα. Ό 'Άλεξης κρατώντας πάρτα τὸ τηλέφωνο ἀκούει μὲ ἀπορία).*

ΕΙΡΗΝΗ. (*Στοέφορτας τὸ κεφάλι πρὸς τὸν 'Άλεξη!*) Επὶ τέλους !

ΑΛΕΞΗΣ. (*Έρω ἐξακολουθοῦν οἱ ζητωκραυγές*). Γιατὶ ζητωκραυγάζουν;

ΕΙΡΗΝΗ. Ό πατέρας τοὺς ίκανοποίησε... (Φεύγει βιαστικὰ ἀπὸ τὴ γωνιακὴ πόρτα).

ΑΛΕΞΗΣ. (*Αφίοντας τὸ τηλέφωνο. Νευρικά*). Τὶ διάθολο τοῦ κατέδηκε! Μοῦ χαλᾶ κάθε σχέδιο !

ΣΚΗΝΗ Ν.3.

"Αλέξης, "Αννα

ΑΝΝΑ. (*Μόλις μείνουν μόνοι πρέχει ποτά στὸν "Αλέξη".*)
"Αλέξη μου... Δὲν πρέπει νὰ σαι ἀκόμα ψυμωμένος!

ΑΛΕΞΗΣ. (*Νευρικά*). Δὲν ἔπρεπε νὰ γείνει αὐτό...

ΑΝΝΑ. (*Θέτοντας τὰ χέρια στοὺς ὥμους τοῦ*). "Ετσι ποὺ τέλειωσε θάνε καλλίτερα.

ΑΛΕΞΗΣ. (*Βγάζοντας ήπια ἀπ' τοὺς ὥμους τον τὰ χέρια της*). Ούφ! καῦμένο παιδί! Εσὺ δὲ ξέρεις! Φαίνεται πῶς μὲ τὰ χόδνια ὁ ἄνθρωπος ἀρχίζει νὰ μήν βλέπει ξεκάθαρα. (*Σουλατσάρει νευρικά*).

ΑΝΝΑ. Ο ἀδελφός σου εἶνε πολὺ γερὸς μυαλό... Γιὰ νὰ φερθεῖ ἔτσι θὰ πεῖ ὅτι αὐτὸς ἔπρεπε...

ΑΛΕΞΗΣ. (*Βλέποντας ἀπὸ τὴν βεργάντα*). Σήμερα παιζαμε ἔνα μεγάλο παιχνίδι κι αὐτὸς μοῦ τὰ θαλασσώνει... (*Στρέψει*). Νάτος ἔχεται... Καθησε στὴ θέσι σου. ("H "Arra πρέχει καὶ κάθεται μπρὸς στὴ γραφομηχανή).

ΣΚΗΝΗ 4.

Τάμπρας, "Αλέξης, "Αννα γιὰ μὰ στιγμὴ

ΤΑΜΠΡΑΣ. (*Ακούεται ἔρας βῆχας, ὕστερα μπάνινε ἀπὸ τὴν γραφακή πόρτα*). Βλέμμα ἐπιβλητικό, μακλιὰ λευκά μὰ ίδεα παραλυτικός. Στὸ ἀριστερὸ χέρι φορεῖ γάντι καὶ κρατᾷ μπαστοῦν. Βλέπει καὶ τοὺς δυὸ ἑταστικά μὲ βλέμμα εἰσωρικό). "Α! "Α!... Εδῶ είσαι "Αλέξη;

ΑΛΕΞΗΣ. Γιατὶ τὸ ἔκανες αὐτό;

ΤΑΜΠΡΑΣ. (*Kουρώντας τὸ κεφάλι μὲ οἴκτο*). Είσαι ψολὺ εὐγενής... Μὰ δὲν ἀξίζει τὸν πόπο γιὰ τόσες εὐχαριστί-σεις...

ΑΛΕΞΗΣ. Σταμάτη τὶ ἔκανες!

ΤΑΜΠΡΑΣ. (*Απότομα στὴν "Arra*). Ήξε σὲ παρακαλῶ στὸ προσωπικὸ νὰ κάνει γρήγορα γιὰ τὴν ἀλληλογραφία. "H ὡρα εἶνε πεντέμιση καὶ πρέπει ἀπόψε νὰ τελειώνομε νωρίς... "H Εἰρίγνη θὰ θέλει βοηθούς γιὰ τὶς ἔτοιμαστις τοῦ χοροῦ. ("H "Arra φεύγει ἀπὸ τὴν πόρτα δεξιά. *Μόλις μείνουν μονάχοι πλησιάζει τὸν "Αλέξη*). Δὲ μοῦ λέσ σὲ κρατάει ἀπὸ πουθενά;

ΑΛΕΞΗΣ. Νὰ μὲ κρατάει ποιός ;
ΤΑΜΠΡΑΣ. (Δείχνωτας τὴν θέση ποὺ κάθισταν ἡ "Αγρα").
Τούτη ἐδὼ σοῦ πήρε κανένα γράμμα... Τῆς ἔχεις δώσει
καμπιὰ γραπτὴ ὑπόσχεσι;

ΑΛΕΞΗΣ. Γιατὶνὰ τῆς δώσω γραπτὲς ὑποσχέσεις ;
ΤΑΜΠΡΑΣ. "Αν καὶ σὲ ξέρω πῶς δὲν (τιάνεσαι εὔκολα,
φοβήθηκα μὴν τυχὸν σὲ στιγμὴ ἐνθουσιασμοῦ ἔκανες καμ-
πιὰ κονταμάρα... .

(Μπάινει δὲ Νίκος ἀπὸ τὴν πόρτα δεξιὰ μὲ ἔγγραφα στὸ
χέρι καὶ στέκει).

ΝΙΚΟΣ. Αὐτὰ πὰ ζητάλματα θέλουν ὑπογραφή.
ΑΛΕΞΗΣ. "Αφησέ τα ἔκει στὸ γραφεῖο. ("Ο μικρὸς τὰ
θέτει φιαστικὸς καὶ φεύγει). Δὲν καταλαβαίνω τὶ σχέσι τέ-
χουν οἱ ἐρωτήσεις σου μὲ τὴν ὑποχώρησι ποὺ ἔκανες στοὺς
ἀπεργούς.

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Καθίμενος στὸ μεγάλο γραφεῖο). Αἵτες
ὅλες οἱ ἀπεργίες ποὺ προκάλεσες εἶνε ἀσκοπες... .

ΑΛΕΞΗΣ. Μήπως δὲν ήσουν καὶ σὺ σύμφωνος; Τώρα
πῶς θὰ δικαιολογήσουμε τὸ σταμάτημα τοῦ ἐργοστασίου;

ΤΑΜΠΡΑΣ. Δὲν κάθησα στὸ μεταξὺ μὲ δεμένα χέρια... .

ΑΛΕΞΗΣ. (Μὲ ἀνακούφισι). Ωστε θὰ κατωρθώσομε
νάχομε χοήματα γιὰ πρώτη ἄλλη.

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Άφοῦ σωπάσει μιὰ στιγμή). Όπου καὶ
νάνεθάχομε τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Θερινοῦ... .

ΑΛΕΞΗΣ. Τοῦ Θερινοῦ!... Τοῦ μεγαλείτερον ἐχθροῦ
μας!

ΤΑΜΠΡΑΣ. Τὰ συμφέροντα κάνουν τοὺς ἐχθροὺς καὶ
ατοὺς κφίλους... . Ο τραπεζίτης Στάθης Θερινὸς ἔχει τοπο-
θειτμένα κεφάλαια στὸ ἔργαστάσιο τοῦ Μελισσίδη τοῦ
συναγωνιστῆ μας... . Ήταν φυσικὸ νὰ μᾶς πολεμᾶ... . Μὲ
ασυναγωνισμὸ καὶ τὶς ζημιές τὰ πράμματα ἀλλάζουν. Η-
θανὸν σύντομα δὲ Θερινὸς νὰ μεταβληθεῖ σὲ συνεταῖρο μας.
Α Στὸ φιαταξὺ ἕτοιμάσου νὰ π τὸν δεχθεῖς. (Υποβλητικά).

Θάρθει μὲ τὴ Φρόσω... τὴν κόρη του... . Μοῦ φαίνεται
α πῶς ἄλλοτε σοῦ ἀρεσκπολὺ αὐτὸ τὸ κορίτσι... .

ΑΛΕΞΗΣ. Μὰ πῶς σύντο; .
ΤΑΜΠΡΑΣ. Απλούστατα τοὺς προσκάλεσα... . Δὲν εἶνε
σήμερα τῆς Αγίας Εἰρήνης; Θάρθονταν νὰ κάνουν νιμιὰ
ἐπίσκεψη στὸ παιδί μας... . Τὸ ζῆτημα εἶνε νὰ τοὺς γρα-
τήσομε καὶ τὸ φράδυ στὸ χορό... . Τὸ νερὸ τὸ ἔχω βάλλει

στὸ αὐλάκι... Μοῦ φαίνεται πὼς κι ἡ Φρόσω ἔχει καλὲς διαμέσεις γιὰ σένα... γιατὶ ἀν καὶ σαραντάρης εἰσαι ἀπὸ τοὺς τύπους ποὺ ἀρέσουν στὶς γυναικες...

ΑΛΕΞΗΣ. Ὁ καιρός μου γιὰ γάμους ἔχει περάσει...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Εἶνε ἀνάγκη... Καταλαβαίνεις ἢ ὅχι:

ΑΛΕΞΗΣ. Τὴ νομίζεις εὔκολη μιὰ τέτοια λύση;

ΤΑΜΠΡΑΣ. Κάθε ζήτημα γίνεται εὔκολο ἢ δύσκολο ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ θὰ τὸ διαχειριστεῖ κανείς... Θὰ κάνω ὅ,τι μπορέσω γιὰ τὴν ἐπιτυχία... (*Ἀπότομα*). Κόψε μιὰ βόλτα καὶ σὺ στὶς αὐλὲς καὶ πάσχισε νὰ δεῖξεις πρόσωπο γελαστὸ στοὺς ἐργάτες... (*Ο Ἀλέξης κάνει νὰ φύγει*). Ἀλήθεια... Ξέλασα... Σήμερα ωάζομε καὶ μιὰν ἄλλη σκοτύρα... (*Ψάχνει στὴν τσέπη του καὶ βγάζει ἐτα γράμμα*). Καλῶς τὰ δεχτήκαμε... Κύτταξε τὶ γράμμα μοῦ ἔδωσεν ὁ ποστιέρης...

ΑΛΕΞΗΣ. (*Μόλις φίξει μιὰ ματιά, μὲ κίνηση τρόμον*). Αὐτὸς ἔδω!

ΤΑΜΠΡΑΣ. Ὁλος κι ὅλος! Μὲ τὸ γράμμα του ἀφίνει νὰ ὑπονοηθεῖ πὼς δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ κάτσει ἥσυχος...

ΑΛΕΞΗΣ. (*Διαβάζει ἡμίφωνα*). Πιστεύω πὼς θὰ βρίσκεται καὶ γιὰ μένα μιὰ γωνιὰ στὸ ἐργοστάσιο ποὺ σκοτώθηκεν ὁ πατέρας μου. Πέτρος.

ΤΑΜΠΡΑΣ. Διάβασε προσεκτικώτερα τὴν ὑπογραφή...

ΑΛΕΞΗΣ. (*Ξαραδιαβάζει*). Γυιὸς τοῦ Φίλιππα Βάλεη καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀννας. (*Αργήσυχα*). Τὶ θέλει νὰ πεῖ μ' αὐτά; Μήπως βρῆκε τίποτε ἔγγραφα;

ΤΑΜΠΡΑΣ. Μὴ συγχύζεσαι... Γὸ μοναδικὸ γράμμα μου γιὰ τὸ συνεταιρισμὸ ὁ Φίλιππας τὸ εἶχε κρύψει στὸ συρτάρι τοῦ χημείου του... (*Tὸν πλησιάζει. Ἡμίφωνα*). Μοῦ φαίνεται πὼς σοῦ τῷπα ὅταν γύρισες ἀπ' τὸ ταξεῖδι, ὅτι τὴν ὥρα ποὺ ψάχνων γιὰ νὰ βγάνουν τὸ πτῶμα ἀπὸ τὰ χαλάσματα στεκόμουνα ἐκεῖ: (*Πιὸ χαμηλόφωνα*). Τὸ ἔριμάρι μὲ τὰ χαρτιὰ δὲν εἶχε πάθει τίποτα, ἀλλὰ τὸ γράμμα ἥλθε στὰ χέρια μου...

ΑΛΕΞΗΣ. "Οπως καὶ νὰ τὸ σκεφθῶ αὐτὸ δὲν ἥτανε πολὺ ἔντιμο... Θᾶπρεπε...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (*Ἀπότομα*). Τὶ πράμμα; Νὰ ὑποστοῦμε τὸν ἔκβιασμό; καὶ τὴν ὥρα ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ τὸν ἀποφύγομε;

ΑΛΕΞΗΣ. Ἀφοῦ εἶχες ὑπογράψει συμφωνία;

ΤΑΜΠΡΑΣ. (*Mè òðmìj*). Τέτοιες συμφωνίες δὲν τὶς μετρῶ ἐνόσω μπορῶ νὰ τὶς ἀποφύγω... "Ενας ἄνθρωπος ποὺ πληρονόταν ἀπὸ μᾶς μέσα στὸ σπῆτι μας μὲ τὰ δικά μας μέσα ἔκανε μιὰ χημικὴ ἀνακάλυψη... ποὺ μᾶς ὠφελοῦσε..." Αντὶς νὰ τὴν θέσει στὴ διάθεσί μας, ἔρχεται νὰ μοῦ τὸ ἀναγγείλῃ εὑμπιστευτικά, μὲ τὸν ὑπουλό του σεβασμό, καὶ νὰ μοῦ δώσει νὰ καταλάβω δι τὸ πειδὴ ἔχει παιδιὰ θὰ ἀναγκαζόταν νὰ τὴν πωλήσει σ' ἄλλους ἢν δὲν τοῦ δίναμε μερίδιο στὰ κέρδη. Δέχθηκα μὲ τὴν πρόθεσί νὰ ἔγινε στρογήσω καὶ για αὐτὸ δὲν σὲ ἀνεκάτεψα σὲ τίποτα, δπως καὶ τοῦ ἔθεσα γιὰ κυριώτερο δρό μὲν κρατηθεῖ τὸ πράμμα μυστικό... Δὲν βλέπω νὰ κάναμε καμινὰ ἀδικία... Τὰ παιδιά του τὰ κρατήσαμε... τὰ σπουδάσαμε... δὲν στερήθηκαν τίποτε..." Επειτα τὸ κάτω κάτω προλήψεις δὲν χωροῦν δταν πρόκειται νὰ δουλέψει ἢ καπνοδόχος...

ΑΛΕΞΗΣ. Σ' αὐτὸ ἔχεις δίκη... (*Xamplófawra*). Ανησυχῶ δμως πάντα μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι... "Ωστε είσαι βέδαιος πώς δὲν ἀπόμεινε κανένα ἔχος;

ΤΑΜΠΡΑΣ. Πόσες φορὲς θέλεις νὰ σοῦ τὸ ἐπαναλάβω;... Τὸ μόνο λάθος μου ἦταν νὰ βάλω τότες τὸν ἔκειντιάρη τὸν *Ἄργυρη* νὰ γράψει τὴ συμφωνία... Τοῦ ἔκανα δμως τὶς συστάσεις ποὺ πρέπει γιὰ νὰ κρατᾶ τὸ στόμα κλειστό. Φοβᾶται τὴ θέση του καὶ δὲν θὰ μιλήσει..." Επειτα τὶ σημασία ἔχουν τὰ λόγια δταν δὲν ὑπάρχουν τὰ γραπτά;

ΑΛΕΞΗΣ. Αὐτὸς δ Πέτρος ἔχει κάτι ποὺ πάντα μὲ φοβίζει... Δὲν θυμᾶσαι τὶ ἐπιρροὴ είχε πάνω στοὺς ἔργατες ἢν καὶ τόσο νέος;

ΤΑΜΠΡΑΣ. Γιὰ νὰ ξεπέσει ἑδῶ ὑστερα ἀπ' τὴ ψωροπεριφάνεια του θὰ πεῖ πώς βρίσκεται σὲ χάλια... Τὸ ζήτημα τὸ πέρωντο ἐπάνω μου... Θὰ τοῦ κόψω τὸ βῆχα μονομάς... "Η ὥρα πενοῦ... Πήγαινε νὰ κάνεις τὴ βόλτα στὶς αὐλές..." (*O Άλεξης κάρει ρὰ φύγει*). Δὲν θάτιν ἀσχημο μὲ τὴν ἀφορμὴ τῆς ἑιρητῆς τῆς Ρένας νὰ μήν κάνουν ἀπόψε νυτέροι, καὶ νὰ τοὺς χαρίσομε τὸ μεροκάπιτο... Πές τους τὸ ἐπὺ καλλίτερο... γιατὶ τελευταῖα τὰ ἔχουν μαζύ σου. (*O Άλεξης φεύγει ἀπὸ τὴ γωνιακὴ πόρτα*).

ΣΚΗΝΗ 5.

Τάμπρας, Ελεήνη

(Ο Τάμπρας δταν μείνει μόρος πηγαίνει καὶ ψάχνει

στὸ μικρὸ γραφεῖο τῆς Ἀγράς. Χαγογελᾶ μὲ ἴκανοποίηστ μὴ βρίσκοντας τίποτε. Στὸ μεταξὺ ἀπ' τῇ γωνιακῇ πόρτα μπαίνει ἡ Εἰρήνη).

ΕΙΡΗΝΗ. Πατέρα σ' εὐχαριστῶ. "Εκανες, ὅτι ἡταν σωστό..."

ΤΑΜΠΡΑΣ. Γιατὶ νὰ μ' εὐχαριστεῖς; "Αν σ' ἀκουε κανένας ξένος θὰ νόμιζε πώς συγγενεύεις μὲ τοὺς ἑργάτες;

ΕΙΡΗΝΗ. Γιατὶ δχι; Μήπως δὲν κατάγομαι ἀπ' τὴν ἀνθρώπινη οἰκογένεια;

ΤΑΜΠΡΑΣ. Μὴ μοῦ ἀρχίσεις πάλι σὲ παρακαλῶ τὶς θεωρίες σου...

ΕΙΡΗΝΗ. Πατέρα σ' εὐχαρίστησα γιατὶ ἀπέδωσες δικαιοσύνη. Ο Βασίλης εἶνε τίμιος δουλευτής.

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Άρνυπόμορα). Νὰ μοῦ κάνεις τὴν χάρι νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι στὶς διαφορὲς μὲ τὸ προσωπικό... (Η Εἰρήνη σωπαίνει καὶ ἀκουντά σὰν κουρασμένη πάνω στὸ γραφεῖο. Βλέποντάς την προσεκτικά). Σήμερα μοῦ φαίνεσαι λίγο χλωμή, τὶ ἔχεις;

ΕΙΡΗΝΗ. Τίποτε πατέρα... Μονάχα ἔδω στὸ κεφάλι... νοιωθώ ἔνα βάρος... Σὰν τότες ποὺ ἀρρώστησα...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Μὲ ἀνησυχία καὶ στοργή). "Οχι, παιδί μου... Μήν λέσ τέτοια πράμματα... Μήν μοῦ θυμίζεις κείνη τὴ φοβερή σου ἀρρώστεια!..."

ΕΙΡΗΝΗ. (Υπόκωφα). 'Αλήθεια ἡταν φοβερή! 'Αφοῦ δλοι νομίσατε πῶς τὸ μυαλό μου εἶχε συλέψει για πάντα!...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Ανήσυχα). Μὰ τώρα δὲν ἔχεις τίποτα ἀπ' αὐτά... δὲν εἶν' ἔτσι; Θὰ κουράστηκες καὶ σοῦ βιδαίνει τὸ κεφάλι...

ΕΙΡΗΝΗ. Ή ἀπεργία μὲ σύγχυσε πολύ...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Μήν τὰ σκάπτεσαι πιὰ αὐτά.. Φρόντισε καλά τέσσαρα γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ χοροῦ... "Ετσι θὰ πάρει καὶ θὺ δώσει δ νοῦς σου..."

ΕΙΡΗΝΗ. Καλὰ πατέρα... καλά...

ΤΑΜΠΡΑΣ. "Αν ἥθελες μάλιστα νὰ τραγουδήσεις κάτι ἀπόψε... εἶνε τόσος καιρὸς ποὺ δὲν ἀκουσα τὴν φωνή σου!

ΕΙΡΗΝΗ. (Απότομα). Σ' αὐτὸ ιην ἐπιμένεις... Μοῦ εἶνε ἀδύνατο...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Καλά... καλά... μὴ συγχίζεσαι... "Όλα τὰ ἄλλα εἶνε ἐν τάξει;

ΕΙΡΗΝΗ. (Μὲ κάποια δυσφορία) Νομίζω... Μονάχα

θὰ μισὸν χρειασθεῖ καὶ τὸ γραφεῖο σας... Θέλω νὰ στήσω
ἔνα μικόδ μπουνφέ... Νὰ ἔκει στὴ θέση τῆς βιβλιοθήκης...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Περίεργο! Δὲν σοῦ φυάνει ἔνα δλάκερο
σπῆτι;

ΕΙΡΗΝΗ. Τὸ θέλω γιὰ τὸ προσωπικό... Ξέρεις πῶς
συστέλλονται νάρθουν ἐπάνω, καὶ πρέπει κι αὐτοὶ νὰ
πάρουν κάτι...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (*Μὲ χαμόγελο*). Μ' ἄλλα λόγια θὰ γείνουν
ὅλα ἄνω κάτω ἐδῶ μέσα... ⁷Ας εἶνε κάνε δτι ἐγκρίνεις,
γιατὶ ἐφέτος εἶνε ἀνάγκη νὰ γείνουν δλα πιὸ πλουσιο-
πάροχα...

ΕΙΡΗΝΗ. (*Άφοῦ δεῖ μιὰ στιγμὴ τὸν Τάμπρα κατὰ
πρόσωπο*). Πατέρα, τὶ συμβαίνει; Πές μου τὴν ἀλήθεια...
Είμαι ἀνήσυχη...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Ποιὸς δ λόγος;

ΕΙΡΗΝΗ. Γιατὶ λὲς πῶς εἶνε ἀνάγκη ἐφέτος νὰ δεί-
ξομε τὸν πλοῦτο μας;

ΤΑΜΠΡΑΣ. (*Νευρικά*). Αἰωνίως παρεζηγεῖς τὰ λόγια
μου...

ΕΙΡΗΝΗ. ⁷Επειτα αὐτὴ ἡ ξαφνικὴ ἀπεργία...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά...

ΕΙΡΗΝΗ. Πατέρα! Πές μου!

ΤΑΜΠΡΑΣ. (*Χαϋδεύοντας τὰ μαλλιά της*). Μήπως στενα-
χωρέθηκες γιατὶ τραβήξαμε ἀπ' τὴν Τράπεζα τὰ χοήματα
ποὺ κληρονόμησες ἀπ' τὴ μητέρα σου;

ΕΙΡΗΝΗ. ⁷Οχι, ἀλλὰ εἶνε ἡ πρώτη φορά ποῦ τὰ μετα-
χειρίζεσθε... ⁷Έχετε πάθει μεγάλες ζημίες;

ΤΑΜΠΡΑΣ. ⁷Ο ἐργοστασιάρχης ἔχει πάντα μεγάλες ἀνάγ-
κες ὅσο πλούσιος καὶ νᾶνε. Γι αὐτὸ τότες ποῦ σὲ ζήτησεν
δ Νιτράκης ἡ γνώμη μου ἦταν νὰ δεχθεῖς. Θὰ μᾶς βοη-
θοῦσε πολὺ μὲ τὰ κεφάλαιά του. (*Η Εἰρήνη σωπαίρει*).
Καὶ τώρα ἀιώμα εἶνε πρόθυμος... Τὶ λέσ; νὰ τοῦ κάνω
μιὰ νύξι;

ΕΙΡΗΝΗ. (*Βλέποντάς τον κατάματα*) Κι ἀν σοῦ ἔλεγα
ναι... θὰ προέβαινες;

ΤΑΜΠΡΑΣ. (*Μὲ στεροχώρια*). Μά... δέ... σοῦ λέω...
βέδαια δ Νιτράκης ἀν δὲν εἶχε τόσα λεφτά... δὲν θάταν
δ κατάλληλος... Μὲ τὴ βοήθειά του ὅμως, τὸ ἐργοστάσιο
τοῦτο ποὺ θᾶνε μιὰ μέρα δλο δικό σου, θὰ γινότανε πο-
λύ... μιὰ πολὺ μεγάλο...

ΕΙΡΗΝΗ. (*Σκυνθρωπά*). Πάντα τὸ ἐργοστάσιο στὴ μέ-
ση... (*Αλλάζοντας ψφος*). Πατέρα, δὲν είμαι γιὰ γάμους
ύστερα ἀπ’ τὴν ἀρρώστεια ποῦ πέρασα... Ξέρεις καλὰ τὴ
λαχτάρα μου... "Άν ήμουν βέβαιη πώς δὲν θὰ σὲ λυ-
ποῦσα θὰ ζοῦσα ἀνάμεσα στοὺς ἀρρώστους γιὰ πάντα..."

ΤΑΜΠΡΑΣ. (*Μὲ δύναμι*). Δὲν θέλω νὰ ξεπέσεις στὰ νο-
σοκομεῖα... ἀκοῦς; Τὸ λάθος ἦταν δικό μου ποὺ σ’ ἄ-
φησα νὰ φοιτήσεις στὸ Πανεπιστήμιο γιὰ νὰ βρίσκεσαι
τώρα ὅλη τὴν μέρα ἀνάμεσα στοὺς ἐργάτες καὶ νὰ τοὺς πε-
ριποιεῖσαι σὰν πληρωτὴ νοσοκόμα... Φτάνει αὐτό...
Εἶνε πάρα πολύ...

ΕΙΡΗΝΗ. Καλὰ πατέρα... Μὴ συγχύζεσαι...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Σὰν μοναχόπαιδό μου ἔχεις ἄλλο προορισμὸ
καὶ πρέπει νὰ κρατήσεις τὴν θέση σου...

ΕΙΡΗΝΗ. (*Μὲ πίκρα*) Αὐτὸ μοῦ κόστισε πολὺ ὡς τώρα...
Δὲν πιστεύω νᾶχεις παράπονο...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (*Νευροκά*). Δὲν σοῦ λέω... ἔχεις ὅμως καὶ
κάτι ἰδέες! (*Αλλάζοντας ψφος*) "Εστείλες πρόσκλησι στοῦ
Ἀδριανοῦ δπως σοῦ είχα πεῖ τὸ πρωΐ;

ΕΙΡΗΝΗ. Πατέρα μὲ συγχωρεῖς... ή ἀπεργία μὲ τά-
ραξε τόσο καιί...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Στεῖλέ την ἀμέσως. "Άν καὶ θὰ τὴν λάθει
ἀργὰ δὲν θὰ μᾶς παρεξηγήσει, ἀφοῦ σήμερα μοῦ τηλεφώ-
νησε πῶς βρίσκεται ἐδῶ... Κάνε μονάχα γρήγορα...
Γιατὶ δπου καὶ νᾶνε θάρθει δ Θεοινδὸς μὲ τὴν κόρη του.

ΕΙΡΗΝΗ. (*Καθήμενη στὸ γραφεῖο*). Τότες τὴν γράφω
ἐδῶ μιὰ στιγμή...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (*Φεύγοντας ἀπὸ τὴν γωνιακὴ πόρτα*). "Άν μὲ
ξητήσει δ Ἀλέξης θάμαι κάτω στὴν αὐλή..."

ΣΚΗΝΗ 6.

Εἰρήνη, Νίκος γιὰ μιὰ στιγμή, κατόπιν Βασίλης.

ΕΙΡΗΝΗ. (*Ἐρῶ γράφει μπαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα δεξιὰ ὁ
Νίκος*). Θέλεις τίποτε Νίκο;

ΝΙΚΟΣ. Ό Βασίλης δ μηχανικὸς ζητάει νὰ μιλήσει στὸν
κύριο... Θέλει λέει νὰ τὸν εὐχαριστήσει.

ΕΙΡΗΝΗ. (*Ζωηρά*). Ό Βασίλης! Πέές του νᾶρθει μέσα...
(*Ο Νίκος φεύγει καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια πόρτα μπαίνει δ Βα-
σίλης, τύπος ἐργάτη-μηχανικοῦ*).

ΒΑΣΙΛΗΣ. Συγγνώμη ματμαζέλ... νόμιζα...
ΕΙΡΗΝΗ. Πώς θάρρεις τὸν πατέρα μου; Τὸ ὕδιο εἶνε...
ΒΑΣΙΛΗΣ. (Μὲ κάποια στενοχώρια). Ἡθελα νὰ τὸν εὐ-
αριστήσω...

ΕΙΡΗΝΗ. (Ψυχρά). Αὗτὸ δὲν τὸ περίμενα ἀπὸ σένα
Βασίλη...

ΒΑΣΙΛΗΣ. (Στρέφοντας μὲ στενοχώρια τὸ κασκέτο στὰ
γέραια τὸν). Δὲν τοῦ ἔφταιξα τίποτα τοῦ κὺρο Ἀλέξη...
Μὲ τὸν τρόπο του μὲ ἀνάγκασε νὰ τοῦ δώσω αὐτὴ τὴν
ἀπάντησι.

ΕΙΡΗΝΗ. Ἄν μοῦ μιλοῦσες πρὸν ἔεσηκώσεις τὴν ἀπερ-
γία, ἔρεις καλὰ πῶς θάμπαινα στὸ μέσο νὰ μὴν σὲ παύ-
σουν.

ΒΑΣΙΛΗΣ. Δὲν ἔκανα καμμιὰν ἀτιμία γιὰ νὰ παρα-
καλῶ...

ΕΙΡΗΝΗ. Δυστυχῶς ἡ περηφάνεια τοῦ χαρακτῆρα πα-
ρεξηγεῖται...

ΒΑΣΙΛΗΣ. Δὲν πρέπει οἱ δυνατοὶ νὰ μᾶς τσαλαπιτοῦν
ματμαζέλ...

ΕΙΡΗΝΗ. (Ἀπότομα). Δὲν πιστεύω νὰ τὸ λές αὐτὸ γιὰ
μένα...

ΒΑΣΙΛΗΣ. (Μὲ συγκίνησι). Γιὰ σᾶς! μὰ ἀν δὲν εἴσαστε
στὸ μέσο ἐσεῖς! Ἅ δὲ χρώσταγα τὴ ζωὴ τοῦ μικρούλη μου
σὲ σᾶς!

ΕΙΡΗΝΗ. (Ζωηρά). Δὲν σοῦ τῶπα γιὰ νὰ σοῦ θυμίσω
ἔνα καθῆκον μου...

ΒΑΣΙΛΗΣ. Ἔγὼ δμως δὲ ἔχων πῶς ἀγουπνήσατε ὄλά-
κερα μερόνυχτα στὸ προσκεφάλι του ὥς ποὺ τὸ γλυτώσατε
ἀπ' τὸ χάρο... Ἐνα τέτοιο πράμια δὲν ἔπληρωνεται...

ΕΙΡΗΝΗ. (μὲ πίκρα). Αὗτὸ ἀλήθεια... μὲ τὴν ἀπεργία
ποὺ ἔεσήκωσες τὴ μέρα τῆς ἔορτῆς μου ἀπόδειξες πῶς δὲν
μπορεῖς νὰ πληρώσεις...

ΒΑΣΙΛΗΣ. (Μὲ ἀναστάτωσι). Μὴν τὸ λέτε αὐτὸ ματμαζέλ
γιὰ μένα...

ΕΙΡΗΝΗ. (Πικρά). Δὲν ἔχω ἀπαιτήσεις ἀπὸ κανέναν,
Βασίλη... Ἐξ ἄλλου κεῖνος ποὺ θέλει νὰ ἔπιτύχει τὸ σκοπό
του δὲν πρέπει νὰ σταματᾶ ἀπὸ τὶς προλήψεις ποὺ δημι-
ουργοῦν οἱ ὑποχρεώσεις... Δὲν εἶνε ἔτσι;

ΒΑΣΙΛΗΣ. (Ἐρῶ δείχνει πῶς γίνεται πάλη μέσα του). Μὲ

τὰ λόγια σας μὲ σπρώχνετε νὰ κάνω μιὰν ἀτιμία γιὰ νὰ ἀποδεῖξω τὸ ἐνάντιο...

ΕΙΡΗΝΗ. (*'Erō σηκώνεται ἀπ' τὴν θέση τῆς*). Δὲν ὑπάρχουν ἀποδεῖξεις ποὺ νὰ διαψεύδουν τὶς ἀλήθειες...

(*'Erōσω μιλοῦν δὲ Ἀργύρως ἀρούγει ἀθόσυβα καὶ δίχως νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν τὴν πόρτα δεξιά, καὶ τραβιέται ἀμέσως.*)

ΒΑΣΙΛΗΣ. (*Βγάζοντας ἀπότομα ἀπὸ τὴν τσέπη του κάτι*). Πάρτε αὐτὸ τὸ κλειδὶ καὶ κρύψετε τὸ...

ΕΙΡΗΝΗ. (*Πέροντας τὸ κλειδί... Μὲ ἀπορία*). Τὶ εἶνε αὐτὸ τὸ παραζένο κλειδί;

ΒΑΣΙΛΗΣ. *'Ο τεχνίτης ποὺ ἔκανε τὴν κλειδαριὰ ἔλαθε τὰ μέτρα του νὰ μὴν ἀνοίγει μὲ ἀντικλεῖδι...*

ΕΙΡΗΝΗ. (*Μὲ ἔκπληξι*). Τὶ σημαίνουν αὐτά;

ΒΑΣΙΛΗΣ. (*'Αφοῦ κυττάξει γύρω του, μὲ φωνὴ ποὺ χαμηλή*). Θέλω νὰ σᾶς ἀποδεῖξω πῶς δὲ ἔχειν... Στὰ χέρια σας βρίσκεται ἡ ζωὴ πέντε συντρόφων.

ΕΙΡΗΝΗ. (*Ημίφωνα*). *'Εξηγήσου σαφέστερα...*

ΒΑΣΙΛΗΣ. Κατώρθωσα νὰ τὸ πάρω ἀπ' τὰ χέρια τους γιατὶ μὲ νομίζουν δικό τους. Γένηκα ἀρχηγὸς μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σώσω τὸ ἔργοστάσιο.

ΕΙΡΗΝΗ. (*Μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει*). Μὰ πῶς; Τὶ θέλουν νὰ κάνουν;

ΒΑΣΙΛΗΣ. Κάτω ἀπ' τὸ μηχανοστάσιο ὑπάρχει ἔνας ὑπόγειος διάδρομος. Τὸ κλειδὶ αὐτὸ εἶνε μιᾶς μυστικῆς πόρτας τοῦ ὑπογείου... *"Έχουντε τοποθετήσει ἔκει μέσα μιὰ μεγάλη ποσότη ἀπὸ δυναμίτη κι ἀπὸ ἄλλα ἐκρηκτικά..."*

ΕΙΡΗΝΗ. (*Μὲ τρόμο*). Γιὰ νὰ πετάξουντε τὸ ἔργοστάσιο στὸν δέρα; Μὰ πρῶτοι θὰ σκοτωθοῦν αὐτοὶ μαζὶ μὲ τοὺς ἔργάτες...

ΒΑΣΙΛΗΣ. *"Έχει φυτῆλι ποὺ μπορεῖ νὰ κρατήσει ἔνα τέταρτο. Θὰ τὸ ἀναβαν τὸ μεσημέρι τὴν ὥρα ποὺ οὔλοι οἱ ἔργάτες εἶνε δῆξω, καὶ ποὺ συνειδήσει νὰ κάνει ἔκει μέσα μονάχος τὴν ἐπιθεώρησί του δὲ κὺρο Ἀλέξης.*

ΕΙΡΗΝΗ. (*Πιάρει τὸ κεφάλι τῆς*). Θεέ μου! κι αὐτοὶ ἀκόμα μισοῦν! μὰ γιατί; γιατὶ τόσο μῆσος!

ΒΑΣΙΛΗΣ. *'Ο κύρο Ἀλέξης τοὺς φέρνεται πολὺ αὐστηρά... Τὸν ἔνα τὸν ἔκοψε τὰ μεροκάματα μιᾶς βδομάδας γιατί καθυστέρησε ἀπ' τὴ δουλιὰ τὴ μέρα ποὺ πέθανε διπατέρας του στὸ νοσοκόμειο... Τοῦ ἄλλονοῦ δὲ ἀδερφὸς πέθανε φυισικὸς γιατὶ τὸν βάλλανε γιὰ τιμωρία νὰ δου-*

λεύει στά καζάνια, τὴν ὥρα πούταν ἀρρωστιάρης... Αὐτὸς ποὺ ἔκανε τὴν κλειδαριά...

ΕΙΡΗΝΗ. (*Tὸν διακόπτει*). Φθάνει... φθάνει... τὰ ξέρω... Νὰ θέλουν δμως νὰ προθοῦν σὲ τέτοιο ἔγκλημα...

ΒΑΣΙΛΗΣ. Ἡ δυστυχία κάνει τὸν ἄνθρωπο τρελλό...

ΕΙΡΗΝΗ. (*Mὲ μάτι ἀπλαρο*). Θέε μου! Πῶς μπροστιν νὰ σιάξουν ὅλα αὐτά!

ΒΑΣΙΛΗΣ. Ἔννοια σας δὲ θὰ γένει τίποτα... ἐνόσω φυλάγω ἐγώ... Γιὰ νᾶσαστε ἥσυχη σᾶς παραδωσα τὸ κλειδί... μονάχα σᾶς ἔξορκίζω... μιλιὰ σὲ κανένα...

ΕΙΡΗΝΗ. (*Ἄποφασιστικά*). Πρέπει νὰ πᾶμε μαζὺ νὰ μοῦ δεῖξεις τὸ μέρος... (*Σὲ μὰ κίνηση τοῦ Βασίλη*). Αὐτὸ τὸ ἀπαιτῶ... ἀκοῦς; Θέλω νὰ βγάλω τὸ φυτῆλι ἡ ἵδια γιὰ νὰ λείψει δι κίνδυνος...

ΒΑΣΙΛΗΣ. Τότες νὰ πᾶμε σὲ ὥρα ποὺ νὰ μὴ μᾶς δεῖ μάτι...

ΕΙΡΗΝΗ. Θὰ σοῦ πῶ ἐγώ... Στὸ μεταξὺ τὰ μάτια σου τέσσερα...

ΒΑΣΙΛΗΣ. Ὅσο γι αὐτὸ σᾶς βάνω ἐγγύησι τὴ ζωή μου...

ΕΙΡΗΝΗ. (*Πιάνοντας τὸ χέρι του*). Βασίλη σ' εὐχαριστῶ... Είσαι τίμιος... (*Ἀπότομα μὲ ταραχῆ*). Μὰ τὶ στέκεις; Φεύγα! δὲν πρέπει νὰ μᾶς δοῦν πιὰ μαζύ...

ΒΑΣΙΛΗΣ. (*Φεύγοντας ἀπὸ τὴν πόρτα δεξιά*). Γιὰ τὸ Θεὸ μιλιὰ σὲ κανέναν...

Ἡ Εἰρήνη μόλις μείνει μοράχη πιάνει τὸ κεφάλι της, σὰν νὰ προσπαθεῖ ν' ἀφαιρέσει τὸ βάρος ποὺ τὸ πιέζει... Ὑστερα βλέπει προσεκτικὰ τὸ κλειδί... Τὸ πρόσωπό της δείχνει ἐναλλαγὴ αἰσθημάτων τρόμου καὶ ἀγακούφισεως. Στρέφει γύρω καὶ φαίνεται ὅτι ζητᾶ μέρος νὰ τὸ τοποθετήσει, στὸ τέλος τὸ κούβει στὸ στῆθος της. Χτυπᾷ τὸ κουδούνι καὶ μπαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα δεξιὰ δ *Níkos*).

ΕΙΡΗΝΗ. (*Δίνοντας τὸ γράμμα ποὺ είχε πρὸι γράψει*). Αὐτὸ νὰ σταλεῖ ἀμέσως... Ξέρεις ποὺ εἶνε ἡ *"Αννα*;

ΝΙΚΟΣ. Στὸ γραφεῖο τοῦ κùρο *"Αργύρη*...

ΕΙΡΗΝΗ. Πές της σὲ παρακαλῶ νᾶρθει γιατὶ δὲν εἶνε κανένας ἐδῶ...

(*O Níkos φεύγει. Μετὰ μιὰ στιγμὴ μπαίνει ἡ *"Arra* μὲ γράμμα στὸ χέρι*).

"Αννα, Εἰρήνη γιὰ μιὰ στιγμὴ, Ἀργύρης.

ANNA. (*Μὲ συγκίνησι*). Ρένα νᾶξερες! δ ἀδελφός μου δ Πέτρος!

EIRHNH. (*Μετὰ δυρατὸ κλοπισμό*). Τὶ θὲς νὰ πεῖς; Τοῦ συνέθηκε τίποτε τοῦ Πέτρου;

ANNA. *"Επέστρεψε! Εἶνε ἔδω!*

EIRHNH. (*Ἄκουμπωντας τὸ χέρι πάνω στὸ γραφεῖο δείχνει πῶς προσπαθεῖ νὰ καταστείλει τὴ συγκίνησι*). *"Ωστε... γύρισε δ Πέτρος... καὶ δὲν μούπε κανεὶς τίποτε...*

ANNA. *"Ηλθε ξαφνικά... Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὸν περιμένω ἔδω...*

EIRHNH. (*Μὲ σύγχυσι*). Εἶμαι πολύ... πάρα πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ γύρισε... Νὰ τοῦ τὸ πεῖς μόλις τὸν δεῖς..

ANNA. (*Μὲ ἀπορία*), Μήπως ἔσù δὲν θὰ τὸν δεῖς;

EIRHNH. (*Μὲ ἀπότομη ψυχρότητα*). Λυποῦμαι ποὺ μὲ τὶς ἀσγολίες μου δὲν μπορῶ νὰ τὸν περιμένω... *"Έγὼ θὰ τὸν δῶ ἀργότερα...* (*Κάρει νὰ φύγει, ὑστερά σταματᾶ*), Θυμᾶσαι ποὺ σὲ εἶχα παρακαλέσει νὰ μὴν τοῦ γράψεις τίποτε τότες ποὺ ἀρρώστησα... *Σὲ παρακαλῶ καὶ τώρα νὰ μὴν τοῦ πεῖς τίποτε γιὰ κείνη τὴν ἀρρώστεια μου...*

ANNA. (*Κάροτας ἔρα βῆμα*). Ρένα τὶ ἔχεις; (*Στὸ μεταξὺ μπαίνει δ Ἀργύρης ἀπὸ τὴν πόρτα δεξιά*).

EIRHNH. (*Νευρικὰ μὲ σύγχυσι*). Τὶ θὲς νᾶχω; Δὲν ἔχω τίποτε... εἶμαι βιαστική... (*Φεύγει ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ βάθους*).

"Αννα, Ἀργύρης, κατόπιν Πέτρος.

ARGYRH. *"Ηταν κάτω... Δὲν ἀνέθηκε ἀκόμα;*

ANNA. (*Σφίγγοτας τὰ χέρια της*). Πῶς θὰ κάνω τώρα μπάρμπα *'Αργύρη...* Φοβᾶμαι μὴν τυχὸν μάθει...

ARGYRH. Μὴν κάνεις ἔτσι! Τώρα θὰ τὸν ἔχεις προστάτη...

ANNA. (*Σκυθρωπά*). Δὲν θέλω προστάτες... Δὲν θέλω νὰ μπεῖ κανένας ἀνάμεσό μας...

ΑΡΓΥΡΗΣ. (Γιὰ νὰ πεῖ κάτι). "Ο Πέτρος θὰ φροντίσει γιὰ τὸ καλό σου..."

(Στὸ μεταξὺ ἀπὸ τὴ γωνιακὴ πόρτα μπαίνει ὁ Πέτρος.
Πρόσωπο λίγο πονηρασμένο. "Εκφρασι εὐγενικιά. Ντύσιμο
μὲ γοῦστο καλλιτέχνη, ἀλλὰ μὲ κάτι τὸ κονυμμένο φτωχικό.
Φορεῖ τὸ καπέλλο τὴν ώρα ποὺ μπαίνει. Στέκει μὰ στιγμὴ
κοντά στὴν εἴσοδο καὶ βλέπει τὴν "Αννα μὲ στοόγη).

ΠΕΤΡΟΣ. "Αννα !

ΑΝΝΑ. (Μετὰ ἀνεπαίσθητο δισταγμὸς τοέχει καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιά του). Πέτρο !

ΠΕΤΡΟΣ. (Μὲ συγκίνησι). Πίστευες πὼς θὰ γύριζα ;

ΑΝΝΑ. Μέρα καὶ νύχτα παρακαλοῦσα γιὰ σένα...

ΠΕΤΡΟΣ (*Ψυχοὰ στὸν Ἀργύρη*). Δὲν γέρασες παθόλους
κὺρο Ἀργύρη... (*Αφίνει τὴν "Αννα, καὶ τοῦ δίνει τὸ χέρι*).
"Ο ՚ιδιος ὅπως σ' ἄφησα..."

ΑΡΓΥΡΗΣ. Καλῶς ὅρισες παιδί μου... "Αννα γιὰ κύττα
τώρα ποὺ ἀνδρώθηκε δὲν εἶνε ՚ιδιος ὁ μακαρίτης ; ("Ο
Πέτρος τὸν βλέπει στὰ μάτια μὲ κάποια περιφρόγησι).

ΑΝΝΑ. (*Τὸν ξαραγκαλιάζει*). Πέτρο, ἀλήθεια πόσο μοιά-
ζεις τοῦ πατέρα !

ΑΡΓΥΡΗΣ. (*Ἐνῶ χτυπᾶ ἔνα πονδοῦνη*). "Οταν μπορέσεις
ἔλα στὴν κάμπαρά μου νὰ τὰ ποῦμε λιγάκι... Εἶνε πάντα
ἡ ՚ιδια... Φεύγω γιατὶ μὲ φωνάζουν γιὰ τὴν ύπηρεσία..."

ΠΕΤΡΟΣ. Ἀκοιθῶς θέλω νὰ σοῦ μιλήσω... Μοῦ χρει-
άζονται κάτι πληροφορίες.

ΑΡΓΥΡΗΣ. (*Μὲ ταραχή, ἐνῶ φεύγει*). Πληροφορίες ; ὅτι
μπορῶ... ξέρεις πάντα... ἐγώ... (*Φεύγει*).

ΣΚΗΝΗ 9.

Πέτρος, "Αννα.

(Στέκοντας γιὰ μὰ στιγμὴ κι οἱ δυὸς σιωπῆλοι).

ΠΕΤΡΟΣ. (*Δίγο ἀπότομα*). Γιὰ πές μου "Αννα... Εἶσαι
πραγματικὰ εὐχαριστημένη ποὺ γύρισα ;

ΑΝΝΑ. Τὶ λὲς Πέτρο ; Τὸ ωτᾶς σοθιαρά ;

ΠΕΤΡΟΣ. Ναί... Γιατὶ φοβᾶμαι μὴν τυχὸν ἡ παρουσία
μου σοῦ δημιουργήσει μερικὲς δυσκολίες...

ΑΝΝΑ. (*Αρήσυχα*). Τὶ εἴδους δυσκολίες ;

ΠΕΤΡΟΣ. Προτοῦ φύγω μὲ κατηγοροῦσες γιὰ τὴν ἀγα-
ριστία μου σ' αὐτοὺς ἐδῶ... (*Υπόκωφα*), "Αν δὲν ἐπέ-

σπευδε τὸ φευγιό μου ἄλλο βαθύτερο αἴτιο θὰ σοῦ ἀπόδειχνα ἀπὸ τότες πώς εἶχα δίκηο...

ΑΝΝΑ. (*Tὸν πλησιάζει. Ήμίφωρα*). Τὴν ἀγαπᾶς πάντα τὴν Ρένα;

ΠΕΤΡΟΣ. (*Ψυχρά*). Δὲν θέλω νὰ μοῦ κάνεις τέτοιες ἐρωτήσεις... (*Υπόκωφα*). Αὐτὸ θάταν γιὰ μένα τὸ μεγαλείτερο δυστύχημα...

ΑΝΝΑ. "Ενα λεπτὸ προτοῦ ἔλθεις ἥταν ἐδῶ... Τὴν εἶδα πολὺ ταραγμένη... μόλις ἀκούσε τὸ ὄνομά σου..."

ΠΕΤΡΟΣ. (*Μὲ ἐνδιαφέρον*). Τὶ ἔλεγε; Τὶ σοῦ εἶπε:

ΑΝΝΑ. Πέτρο! μὴν κρύθεσαι! Τὸ αἰσθημά σου γι' αὐτὴν εἶνε πάντα τὸ ἕδιο... Ποιὸς ξέρει ἂν καὶ κείνη...

ΠΕΤΡΟΣ. (*Τὴν διακόπτει. Μὲ δρμῆ*). Δὲν ἔχουν τὴ θέση τους αἰσθήματα μέσα σὲ μιὰ τόσο ἀγέρωχη ράτσα ποὺ μπορεῖ νὰ τὰ γελοιοποιήσει δλα!

ΑΝΝΑ. Ζητᾶς μὲ τὸ ζόρι νὰ δεῖξεις πώς τοὺς μισεῖς ἔνω...

ΠΕΤΡΟΣ. (*Τὴν διακόπτει. Ψυχρά*). "Αλλαξε καλλίτερα δμιλία..."

ΑΝΝΑ. (*Ψυχρά*). "Οπως θέλεις. (*Σωπαίρουν κι οἱ δνό*. Ο Πέτρος κάνει μιὰ βόλτα στὸ δωμάτιο, ὕστερα στέκει μπρός της).

ΠΕΤΡΟΣ. Γιὰ πές μου *"Αννα*; (*Δείχνορτας τὸ στῆθος της*). "Εδῶ δὲν ὑπάρχει τίποτε πιὰ γιὰ μένα;

ΑΝΝΑ. Γιατὶ τὸ ρωτᾶς αὐτὸ Πέτρο;

ΠΕΤΡΟΣ. Τόσα χρόνια ἔχεις νὰ μὲ δεῖς... κι ὅμως δὲν ἔχεις οὔτε κάν τὴν περιέργεια νὰ μάθεις πώς πέρασα, τὶ ἔκανα, ἂν ἥμουν εὐτυχής... ἄν... (*Απότομα*). "Ας εἶνε... εὶ λεπτομέρεις αὐτὲς δὲν πρέπει νὰ ἐπηρεάζουν τὶς σχέσεις μας..."

ΑΝΝΑ. Πέτρο! Μὲ πληγώνεις μὲ τὰ λόγια σου! Πέτρο εἶμαι ἡ μοναδικὴ ἀδελφή σου!

ΠΕΤΡΟΣ. (*Μὲ συγκίνησι*). "Αννα!"

ΑΝΝΑ. (*Πέρτορτας στὴν ἀγκαλιά του*). Νᾶξερες πόσες ἀτέλειωτες νύχτες πέρασα μὲ τὴ σκέψη σου!

ΠΕΤΡΟΣ. (*Τὴν ἀπωθεῖ ἥρεμα*). Δὲν εἶνε ὥρα γιὰ συγκινήσεις... Γιὰ νὰ ἐκτελέσω κεῖνο ποὺ πρέπει εἶνε ἀνάγκη νὰ φορέσω τὸ θώρακα τῆς ἀναισθησίας..."

ΑΝΝΑ. (*Άργησυχα*). Πέτρο τὶ σκοποὺς ἔχεις; Γιατὶ γύρισες;

ΠΕΤΡΟΣ. (*Ψυχρά*). Μήν ἀνησυχεῖς... Θέλω νὰ ἔπι-
τίχω κάτι καλὸ γιὰ δόλους μας.

ΑΝΝΑ. Τότες δὲλα θὰ πᾶνε κατ' εὐχήν...

ΠΕΤΡΟΣ. Δὲν τὸ ξέρω... Εἶνε δύσκολο νὰ συνδυα-
σθοῦν οἱ ἀντιλήψεις τους μὲ τὶς δικές μου...

ΑΝΝΑ. Μὰ γιατί; ἀφοῦ...

ΠΕΤΡΟΣ. (*Ψυχρά*). Γιατὶ ἐνόσω νοιώθω πὼς ἔχω κά-
ποια ἀξία δὲν θὰ ἔπιτρέψω σ' αὐτοὺς ποὺ δὲν εἶνε τίποτα
νὰ μοῦ κάνουν μὲ κομπασμὸ τὸ μεγάλο...

(Στὴν τελευταία φράση μπαίνονταν ἀπὸ τὴν πόρτα ἀρι-
στερὰ δὲ Τάμπρας καὶ πίσω του δὲ Θερινός. Ο Πέτρος δια-
κόπτει τὸ λόγο ἐνῶ η "Αννα ἀποσύρεται πρὸς τὸ γραφεῖο
τῆς).

ΣΚΗΝΗ 10.

Τάμπρας, Θερινός, Πέτρος, "Αννα, γιὰ λίγο.

ΤΑΜΠΡΑΣ. Ο Πέτρος! (δίροντάς του τὸ χέρι). Καλῶς
δρισες! Πῶς αὐτὸ τὸ καλὸ καὶ μᾶς θυμήθηκες;

ΠΕΤΡΟΣ. (*Ψυχρά*). Χαίρετε κ. Τάμπρα...

ΘΕΡΙΝΟΣ. Ασφαλῶς θάνε δ γυιὸς τοῦ μακαρίτη τοῦ
Φίλιππα.

ΠΕΤΡΟΣ. Εγὼ δ ἵδιος κ. Θερινέ...

ΘΕΡΙΝΟΣ. (*Καλοκάγαθα*). Τὴν "Αννα τὴ θυμᾶμαι ἀν
καὶ μεγάλωσε... Καλημέρα παιδί μου...

ΑΝΝΑ. Κύριε Θερινέ...

ΘΕΡΙΝΟΣ. (*Βλέποντας διάργυρα*). Παντοῦ μετατροπές!
ὅλα γένηκαν ἀγνώριστα.

ΤΑΜΠΡΑΣ. Τὶ νὰ γίνει; Τοῦ Ἀλέξη τοῦ ἔπιασε μανία
νὰ ἀνατρέψει τὶς συνήθειές μου γιὰ νὰ μοῦ ἀποδείξει πὼς
εῖμαι δικισθοδομικός...

(Μπαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα δεξιὰ δ Νίκος μὲ χαρτιὰ στὸ
χέρι... Τὸ πρόσωπό του δείχνει πὼς ἔχει κλάψει...) Τὶ
είνε μικρέ; Γιατὶ κλαῖς;

ΝΙΚΟΣ. (*Μὲ φωνὴ κλαψιάρα*). Τίποτε Κύριε...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Τὶ χαρτιὰ είνε αὐτά;

ΝΙΚΟΣ. Κάτι τι.. μο.. λό... για...

ΤΑΜΠΡΑΣ. Φτάνει πιὰ η μούζικα. (Ηέργει καὶ φυλλομε-
τρῷα τὰ χαρτιά). Αὐτὰ πρέπει νὰ ἔξελεγχθοῦν πρῶτα ἀπ'
τὸν "Αργύρη. (Τὰ δίνει τῆς "Αννας). Πήγαινε νὰ τὰ κυτ-

τάξετε μαζύ... (*H Ἄννα τὰ πέροι καὶ φεύγοντα μὲ τὸ Νίκο. Στὸν Ηέτρο*). Καὶ δὲν μοῦ λέσ κύριε μεγαλοῦδεάτη πῶς τὰ πέρασες τόσον καιρό;

ΠΕΤΡΟΣ. (*Ψυχρά*) Πάσχιζα νὰ μάθω κ. Τάμπρα...

ΘΕΡΙΝΟΣ. Σὲ τὶ κατεγίνεσο κ. Ηέτρο;

ΠΕΤΡΟΣ Στὴ χημεία κ. Θερινέ... Μοῦ εἶχε ἐμπνεύσει ἀγάπη για αὐτήν ὁ πατέρας μου.

ΤΑΜΠΡΑΣ. Δυστυχῶς δὲν μοιάζεις τοῦ πατέρα σου σὲ τίποτε...

ΠΕΤΡΟΣ (*Άγέρωψα*). Δὲν θὰ κινήσω οὔτε ἔνα δάκτυλο γιὰ νὰ σᾶς κάνω ν' ἀλλάξετε γνώμη κ. Τάμπρα...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (*Ἀπότομα*). Πάντα ὁ Ἰδιος! Δὲν ἔννοεῖς ν' ἀφήσεις φράση δίχως ἀπάντησι. (*Ο Ηέτρος σωπαίνει ἐνῷ δ Θερινὸς τὸν βλέπει προσεκτικά*). Σοῦ τῶπα κι ἄλλοτε πῶς ἂν ἔξακολουθεῖς νὰ φέρεσαι ἔτσι τὸ τέλος θὰνε ἡ φάθα... Θὰ σὲ φᾶν τὰ σκουλίκια...

ΠΕΤΡΟΣ. (*Ψυχρά*). Αὐτὸ ἀλήθεια, πολλὲς φορὲς μιοῦ τὸ εἴπατε... Διαπίστωσα δμως πῶς τὰ σκουλίκια δὲν ἀφίνουν κανένα ἔξδον ἀπ' τοὺς ἀφωρισμένους...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (*Μὲ δργὴ στὸ Θεριό*). Ορίστε ἀνθρωπος ποῦ ζητάεις νὰ πάιει μπόζ. Μὲ συγχωρεῖς ἀγαπητέ μου.. Μὲ τὸν χειραφαιτημένο αὐτὸν κύριο ἔχασα τὰ καθήκοντα τῆς φιλοξενίας.. (*Πέροιωντας ἔνα μεγάλο κοντὶ σιγαρέττα ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ προσφέρει*). Καπνίζεις;

ΘΕΡΙΝΟΣ. Εὐχαριστῶ. (*Στὸν Ηέτρο*). Καὶ ποὺ σκοπεύεις νὰ ἔργασθεῖς;

ΠΕΤΡΟΣ. (*Ψυχρά*). Ποὺ ἀλλοῦ παρὰ στὸ ἔργοστάσιο τῶν κυρίων Γάμπρα...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (*Ἀπότομα*). Βλέπω ὅτι προεξωφλεῖς τὴ συγκατάθεσί μου...

ΠΕΤΡΟΣ. (*Ψυχρά*). Ἔχω λόγους νὰ τὸ νομίζω συμφέρον σας...

ΤΑΜΠΡΑΣ. (*Μετὰ ἐλαφρὸ κλονισμό*). Συμφέρον μας! (*Ψυχρά*). Κεῖνοι ποὺ ζητοῦν θέσι δὲν μεταχειρίζονται τὴ γλῶσσα σου παλληκάρι μου...

ΠΕΤΡΟΣ. (*Μὲ ἐλαφρὸ εἰρωνεία*). Ἀν εἴπα τίποτε ποὺ σᾶς προσθέλλει νὰ μὲ συμπαθᾶτε...

(*Ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ βάθους μπαίρουν ἡ Φρόσσω, δ' Ἀλέξης καὶ ἡ Εἰρήνη*).

(*Ἄκολουθεῖ*)